

[Arne Larsen.]

princippet, for samfundet sparer en masse penge. Ja, det lyder smukt, men samfundet sparer aldeles ingen penge ved det, for ejerlejligheder er bogstavelig talt i dag at sidestille med parcelhuse, og ejerlejlighedsejere får faktisk samme tilskud som parcelhusejere, altså skattemæssige fordele. Det er sådan i København, at lejeværdien af en ejerlejlighed sættes til den sidst anslåede vurderingsleje, og for en lejlighed på 2 værelser i en ældre ejendom er det måske 250 kr. månedligt eller 3.000 kr. om året; det er det, man går ud fra. Men hvis den koster 150.000 kr., ja, så siger det sig selv, at så er der et meget, meget stort underskud på denne ejerlejlighed, og så får altså ejerlejlighedsindehaveren et skattetilskud på mellem 6.000 kr. og 10.000 kr., fordi han har købt denne lejlighed. Det overstiger vist mange gange, hvad folk i almindelighed, når de sidder i sådan en lejlighed, får i boligsikring og rentesikring, og hvad det ellers hedder. Nej, det er en meget dyr lov for samfundet, og derfor er det ganske naturligt, at man rejser spørgsmålet om at få denne lov ændret.

Socialistisk folkeparti vil meget gerne medvirke til en ændring af ejerlejlighedsloven, ja, vi ville helst have den afskaffet. Man burde være så konsekvent, at man sagde, at da vi ingen normalisering har på boligmarkedet, og da der ikke er udsigt til, at vi får normale tilstande foreløbig, så ophæver vi ejerlejlighedsloven, indtil bedre tider indfinder sig, og så kan vi tage stilling til den sag igen. Det er helt sikkert, at ejerlejlighedsloven ikke alene har betydet en fordyrelse af den gamle boligmasse, men naturligvis også influerer på den nye boligmasse, fordi de altid bliver stillet i relation til hinanden: hvad koster en ny lejlighed i forhold til, hvad en ældre lejlighed nu sælges til? Dertil kommer også de finansieringsbesværligheder, som vi har, hvor ejerlejlighederne sluger en hel del af realkreditlen, som der altså nu bliver mindre af til opførelse af nye ejendomme, hvilket igen vil sige, at kurserne falder og renten stiger. Altså har ejerlejlighedsloven indirekte en skadelig indvirkning på hele nybyggeriet, og det er ikke spor for tidligt, at vi får den lov ophævet. Det vil socialistisk folkeparti meget gerne medvirke til.

Sigsgaard: Også i dag under et tidligere punkt på dagsordenen har vi hørt røster om, at man kunne afskaffe bolignøden ved at afskaffe boligrestriktionerne og sætte huslejen op — det sidste siges jo ikke så tydeligt. De, der er tilhængere af det, har på en vis måde ret, for hvis den nuværende huslejestigning fortsætter, og hvis ejerlejlighederne fortsat får lov til at florere, så er bolignøden forstået på den liberalistiske måde snart afskaffet, der vil snart være boliger nok. Måske kan bolignøden endda afskaffes, uden at man bygger én eneste lejlighed, for hvis bare boligerne bliver tilstrækkelig dyre, så forsvinder efterspørgslen, så forsvinder bolignøden forstået på den liberalistiske måde; at det ikke har noget med den reelle bolignød at gøre, er en anden sag.

Den katastrofale udvikling på boligområdet blev forstærket ved boligforliget mellem de gamle partier i 1966, huslejerne blev sat op, og dermed blev milliarder af kroner, den kapitaliserede værdi af stigningen, foræret til ejerne. Men meningen var jo, at huslejeniveauerne i den gamle og den nye boligmasse skulle nærme sig til hinanden. Det er ikke sket: prisen på nye lejligheder er røget hurtigere op end nogen sinde før, afstanden mellem huslejeniveauerne er større i dag, end den nogen sinde før har været. Også på anden måde begunstigede man ejerne, bl. a. ved lovgivningen om ejerlejligheder.

Nu viser forslaget her altså, at socialdemokratiet på det punkt i hvert fald har fået kolde fødder. Den røverlov, som man selv var med til at gennemføre, foreslås modificeret. Der er mange uheldige virkninger forbundet med ejerlejlighedsinstitutionen, hr. Arne Larsen har nævnt nogle af dem. De giver ejerne enorme gevinster, ejendomme vurderet til 200.000 kr. kan indbringe ejerne et millionbeløb, hvis de udstykkes i ejerlejligheder. Sådanne store gevinster virker jo inflationsfremmende og fremmende på spekulatøren med ejendomme, de banker ejendomspriserne kunstigt i vejret og vanskeliggør dermed saneringen.

Den stat, der gennem en elendig boligpolitik har ansvaret for, at så mange er boligløse eller har for dårlige boliger, tillader spekulanterne at udnytte de bolig-